

ΠΟΠΑΪ

ΒΑΤΡΑΧΟΣ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΡΑΨΩ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΟΙΧΟ
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΜΙΣ ΟΛΙΒ!

ΑΓΑΠΩ ΤΗΝ
ΜΙΣ ΟΛ

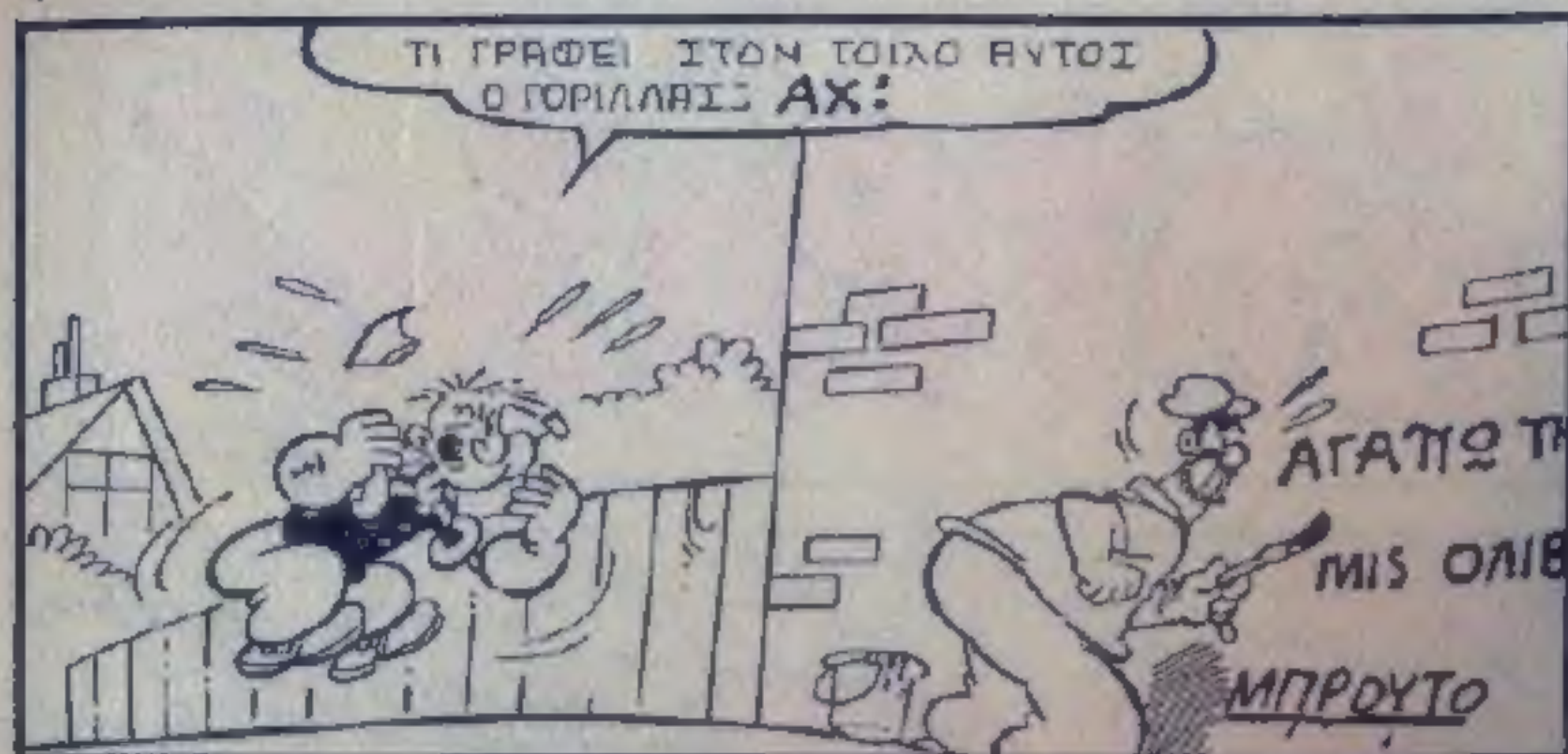

ΤΩΡΑ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑ-
ΨΩ!

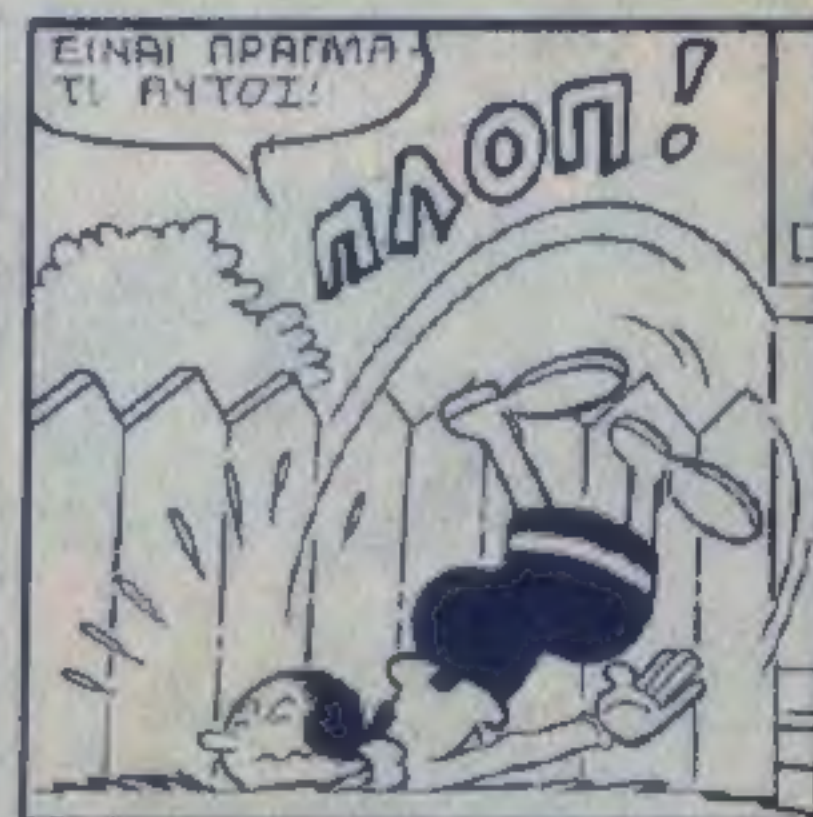

ΜΑ ΑΥΤΟΣ ΕΚΕΙ ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΑΙ Ο ΜΠΡΟΥΤΟΣ

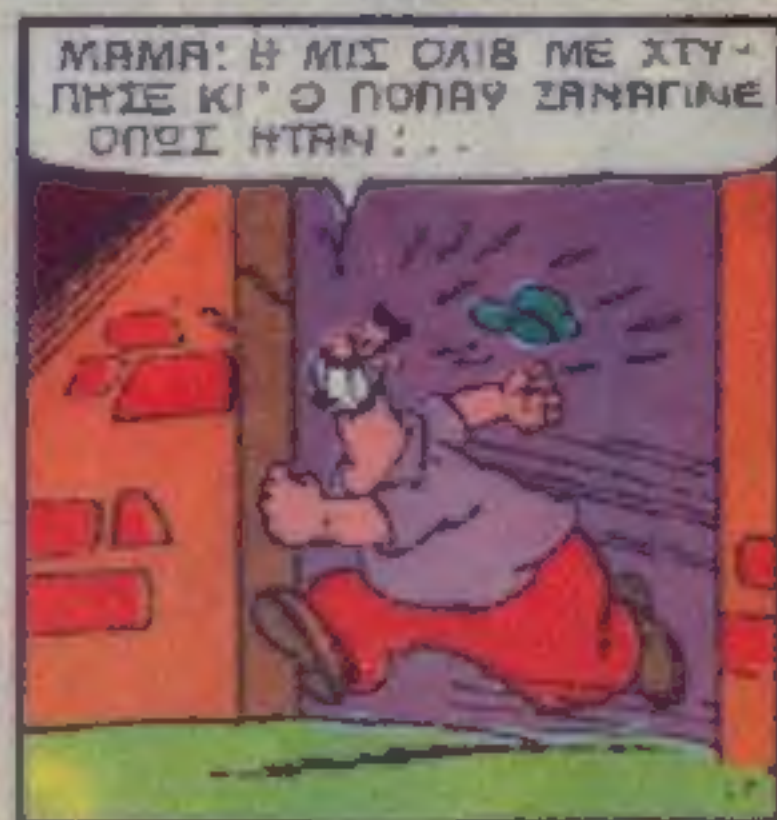
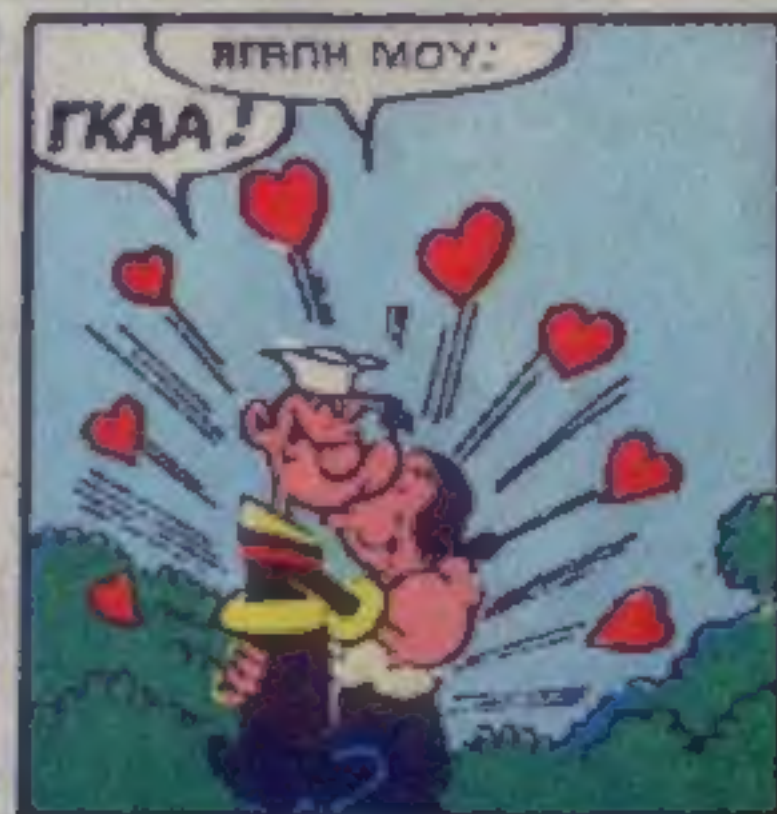

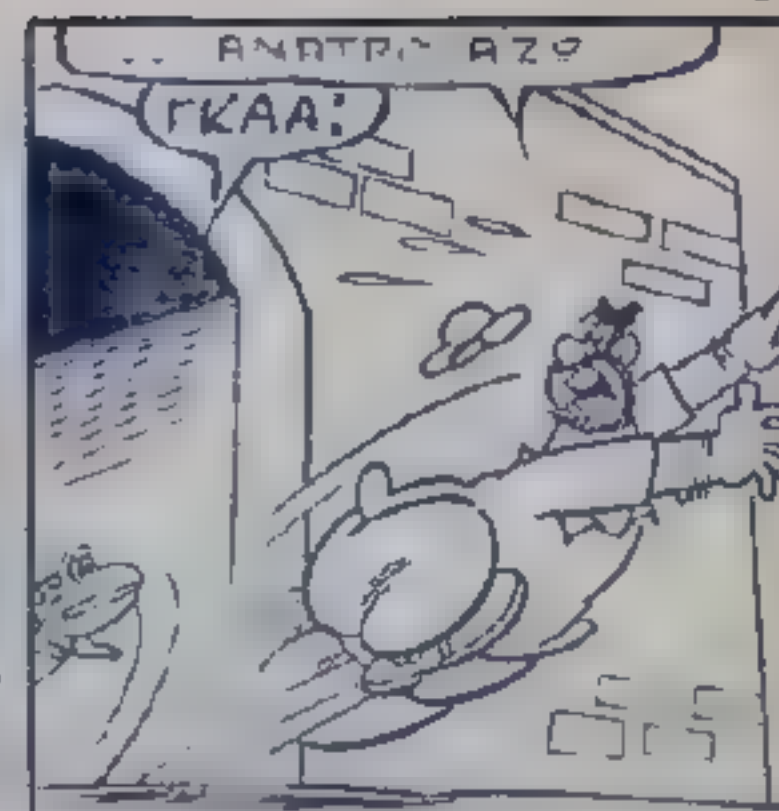

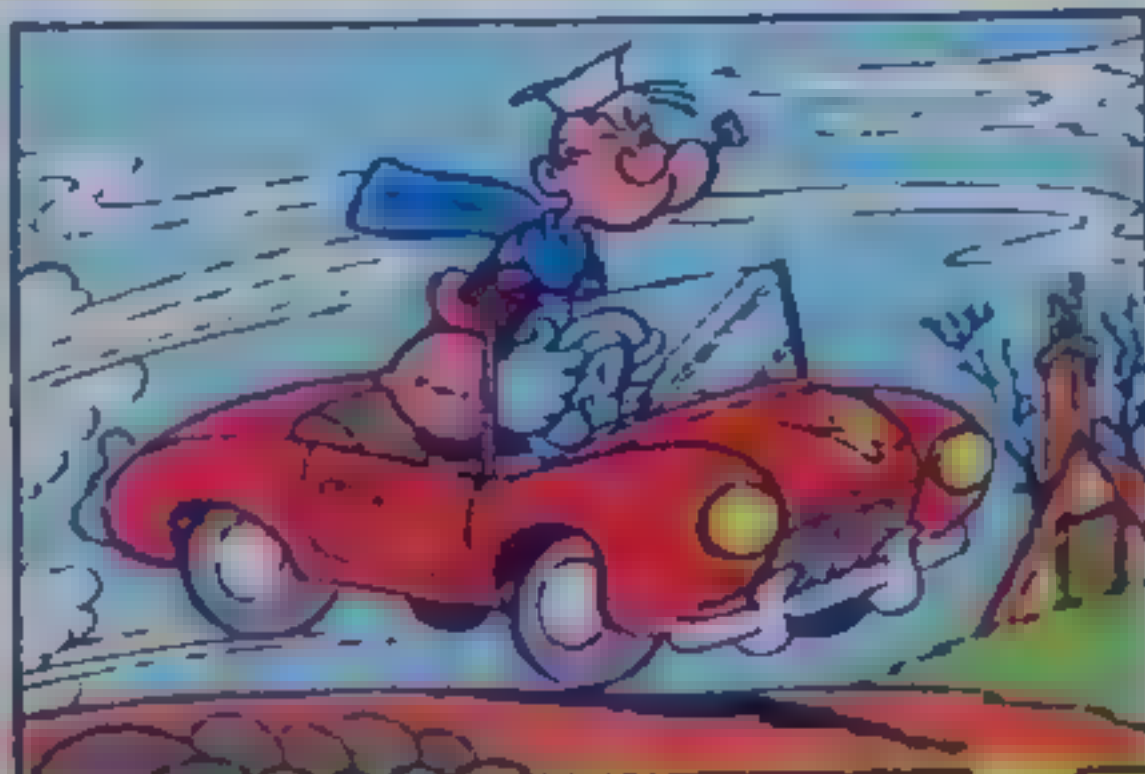

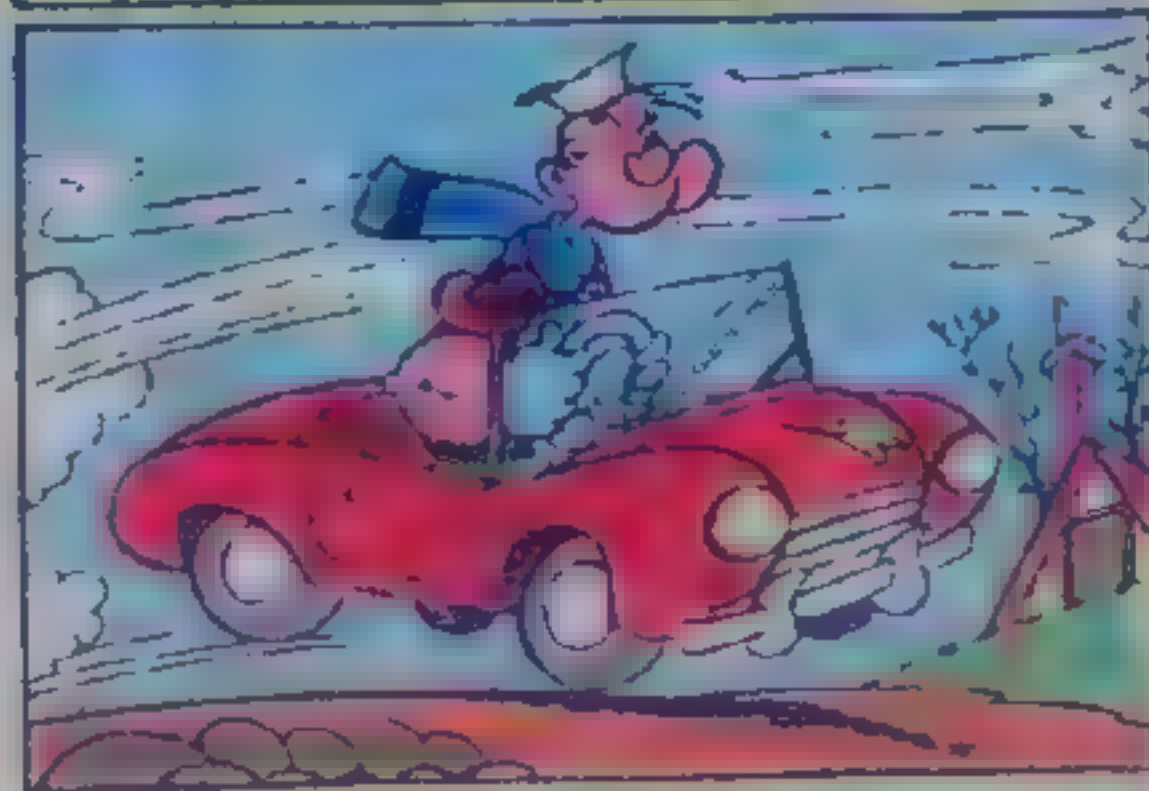

ΑΚΟΝΙΣΤΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ

ΟΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΤΟΥΤΙ ΣΕ ΕΞΗ ΣΥΜΒΕΙΑ
ΜΠΟΡΕ ΤΕ ΝΑ
ΤΙΣ ΒΡΗΤΕ ΠΕΡΝΟΝ-
ΤΗΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΝΟ
ΕΙΚΟΝΑ ΣΤΗΝ
ΚΑΤΩ, ΜΕΤΑ ΑΠ'
ΤΟΝ ΑΒΥΡΙΝΟ.

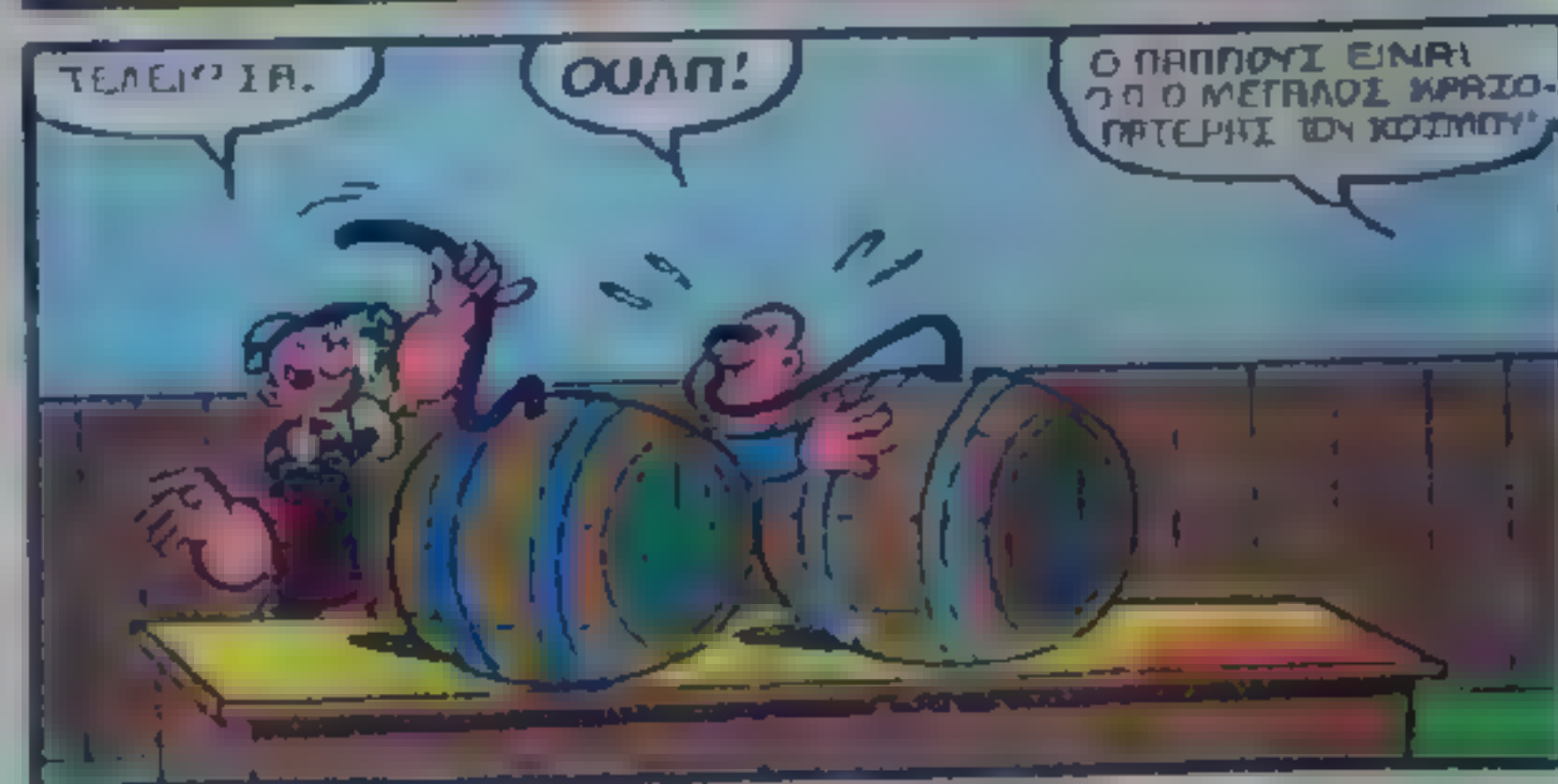
2

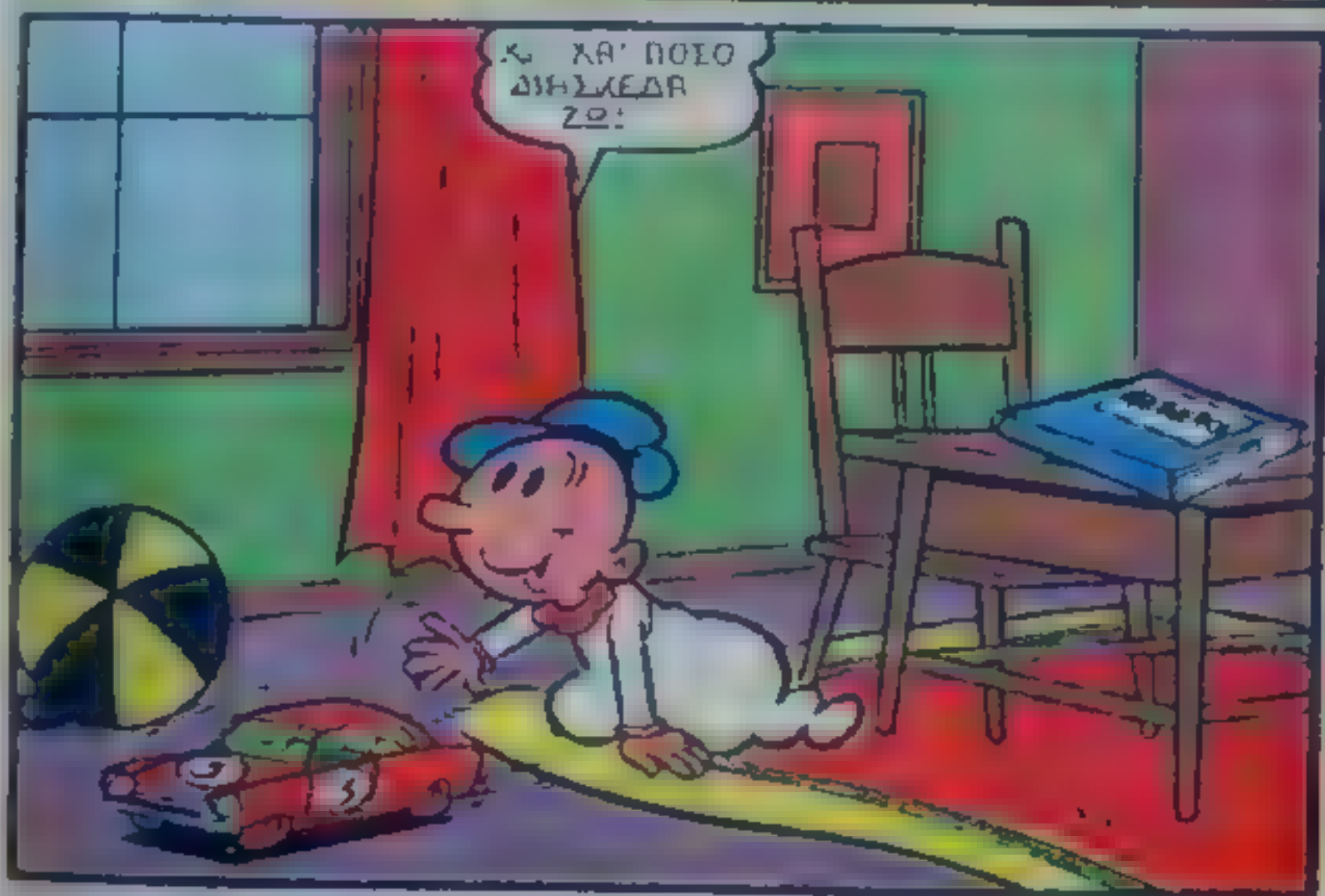
Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑΣ

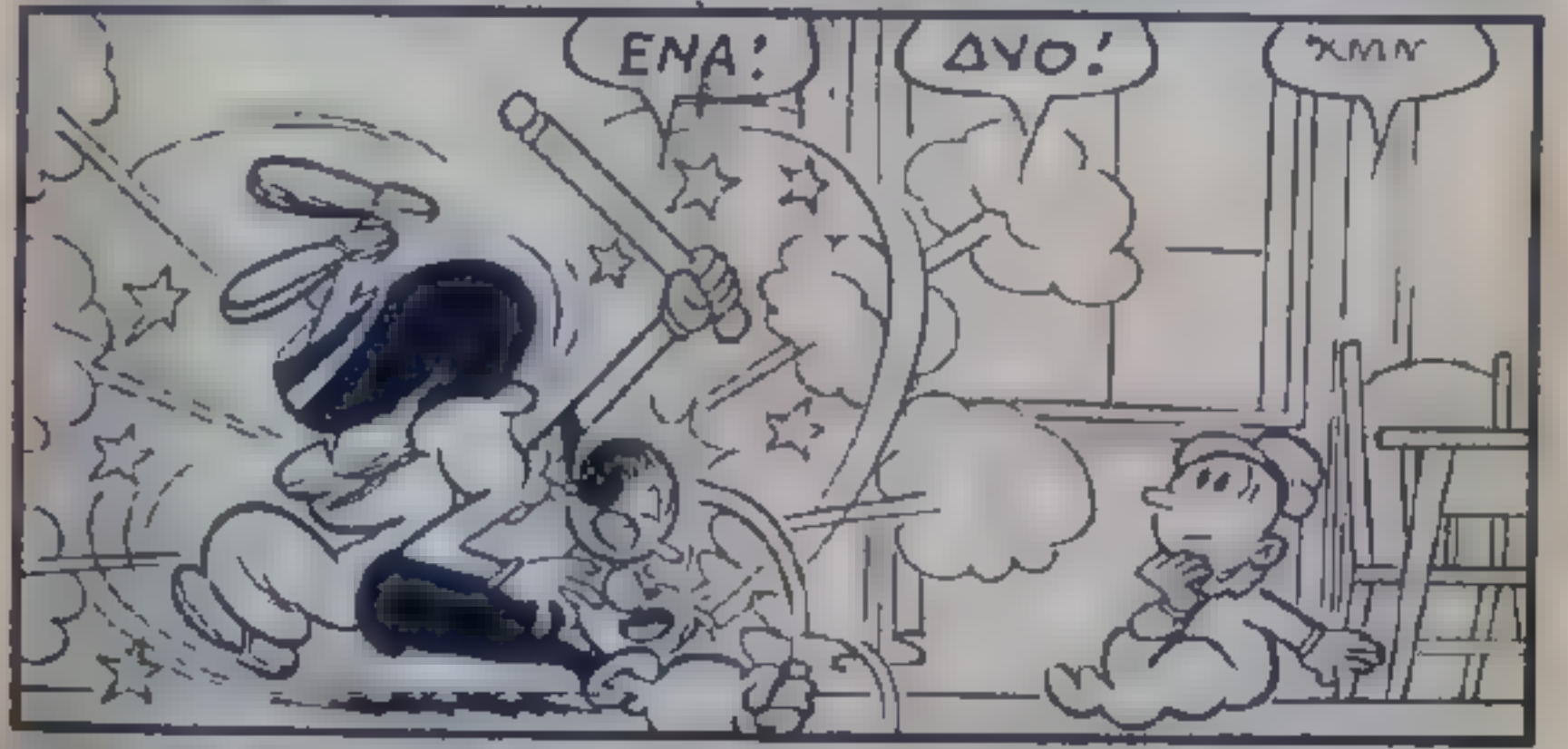

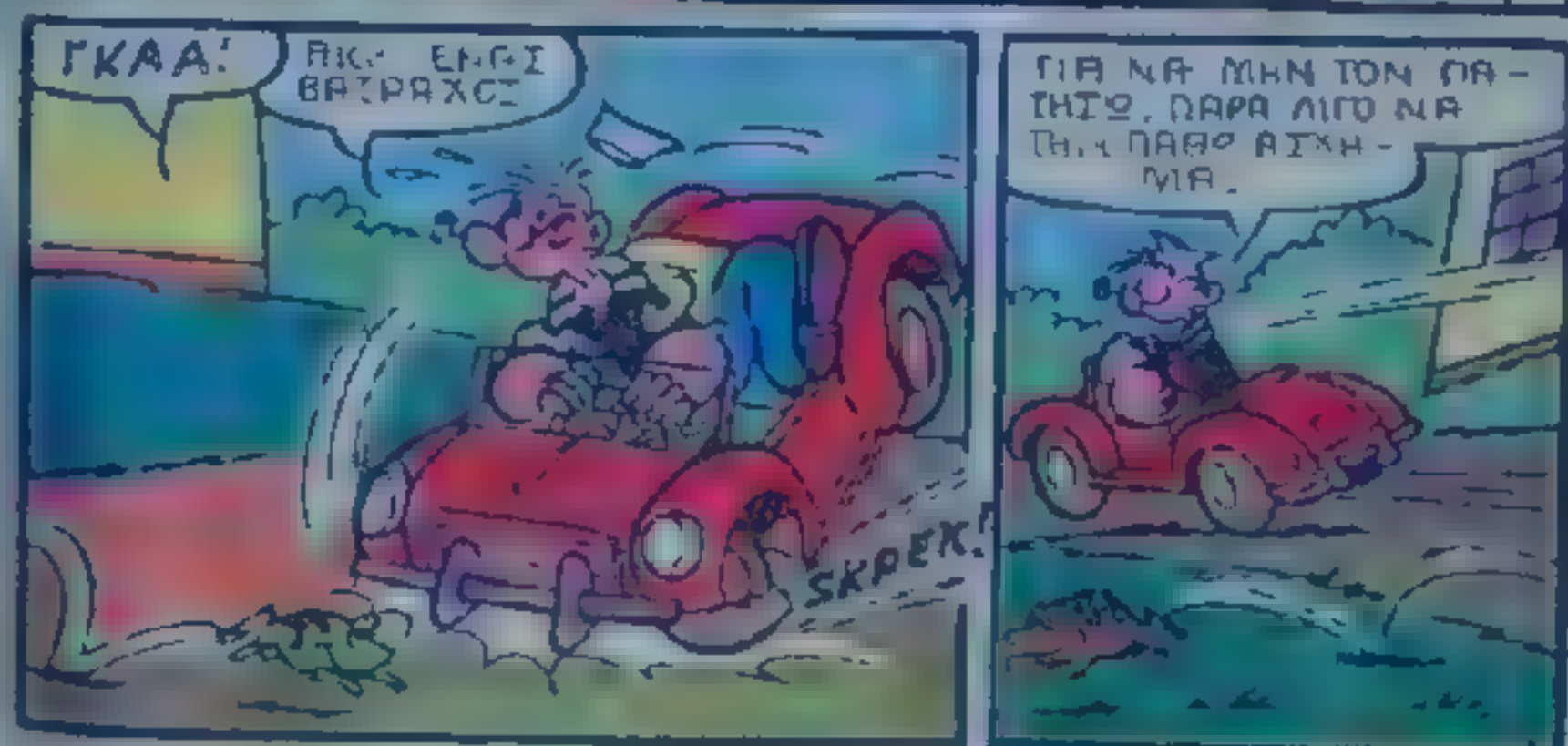
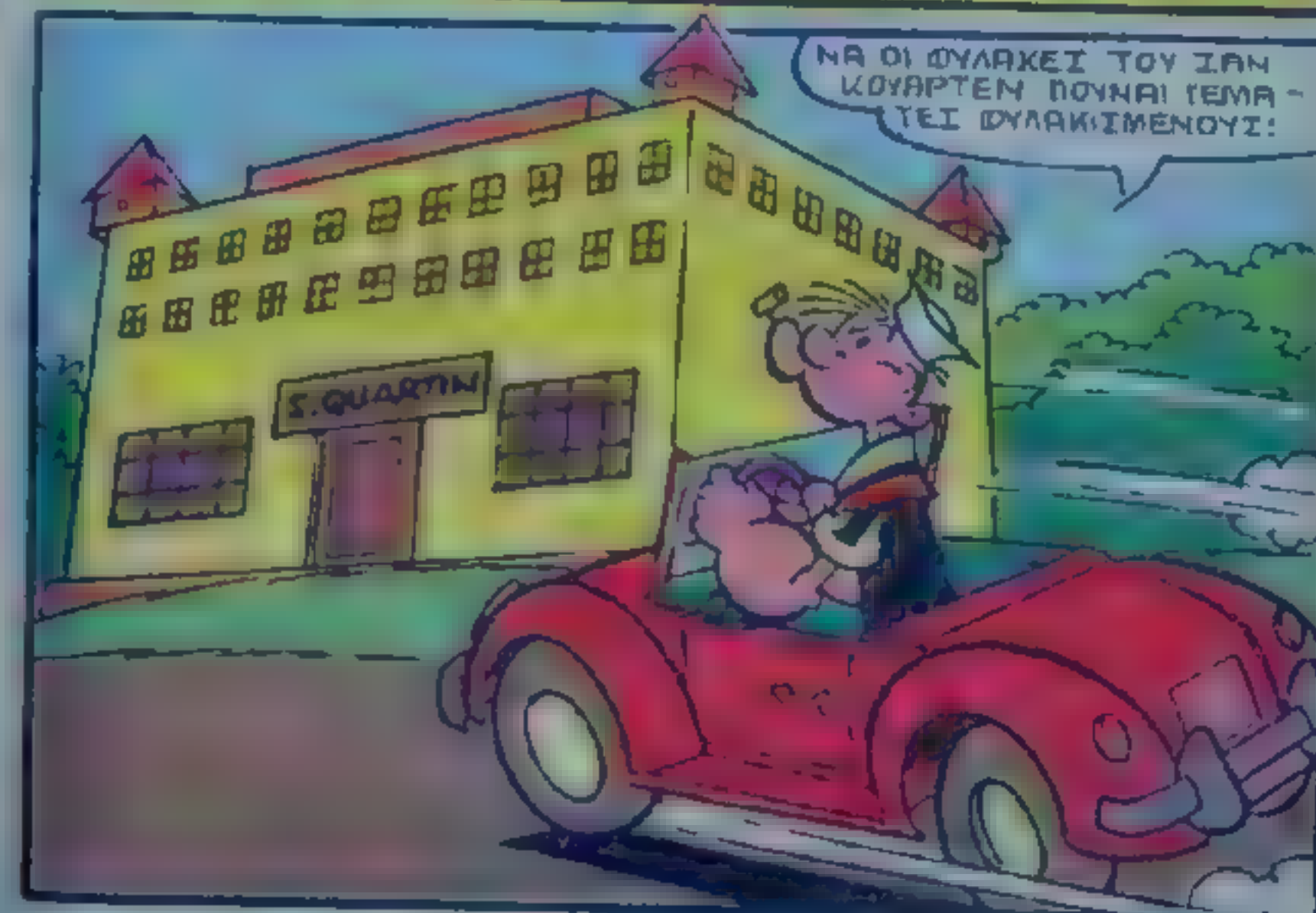
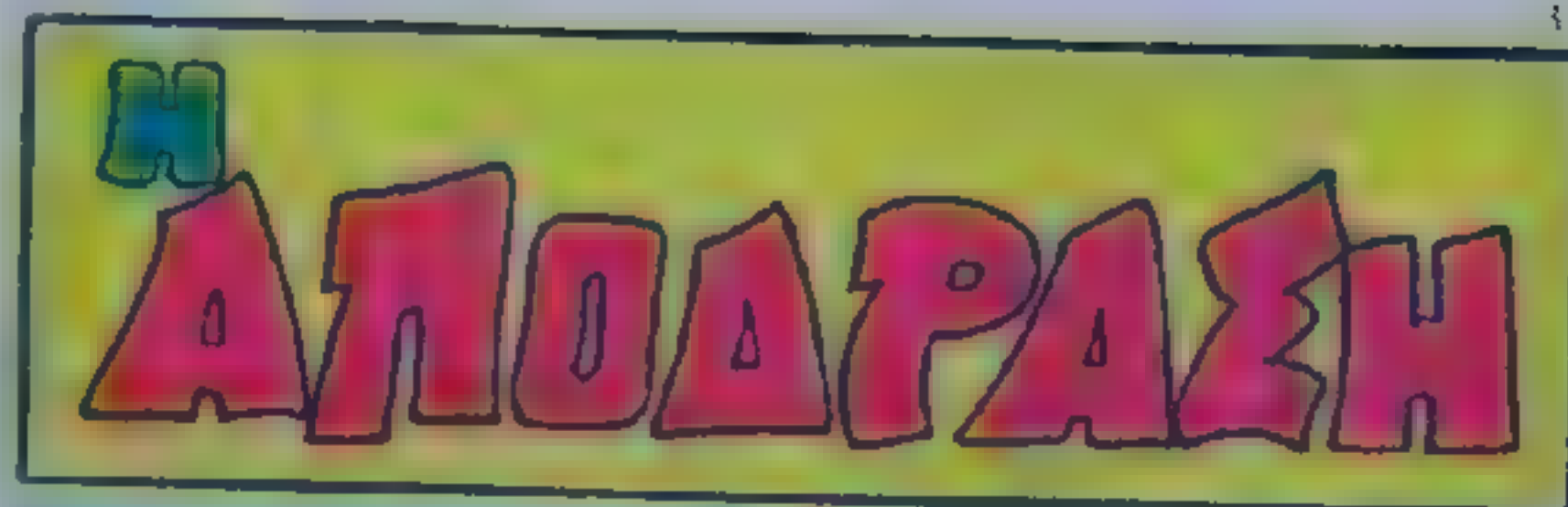

ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

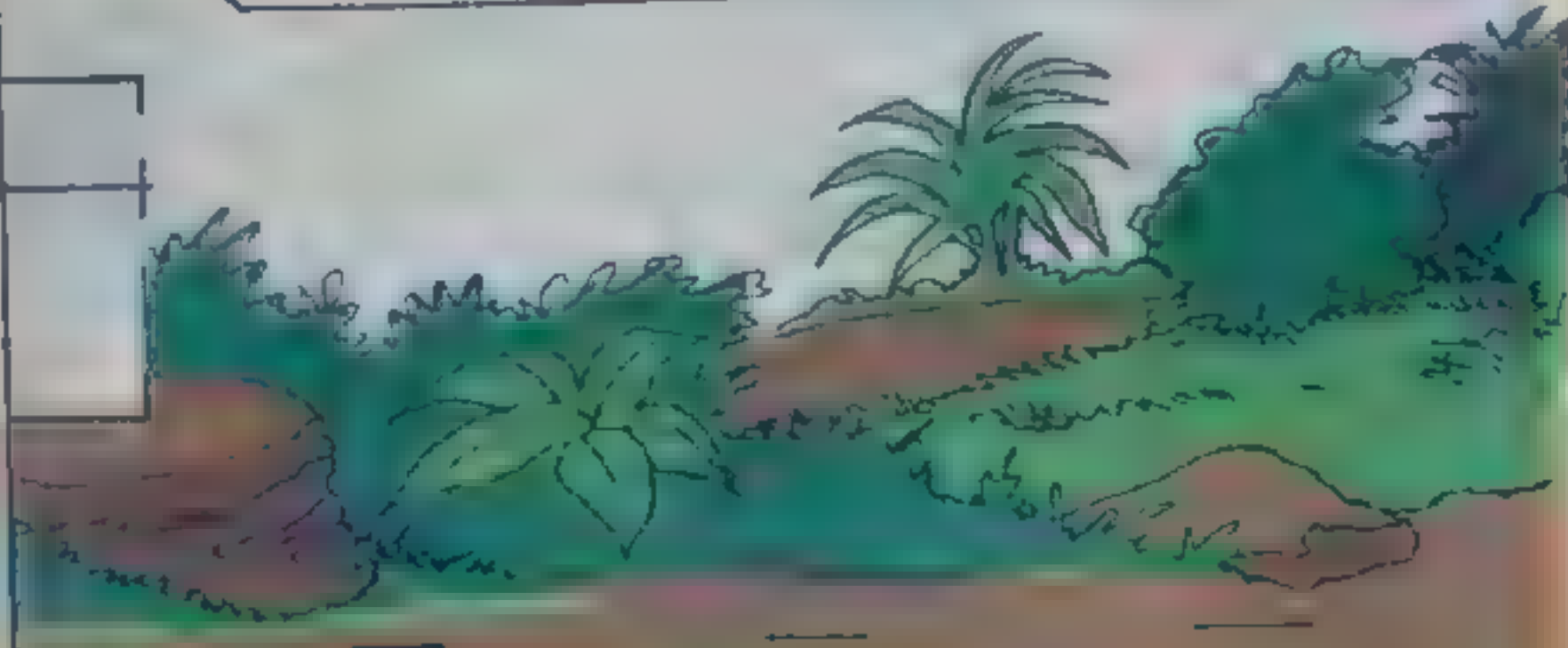

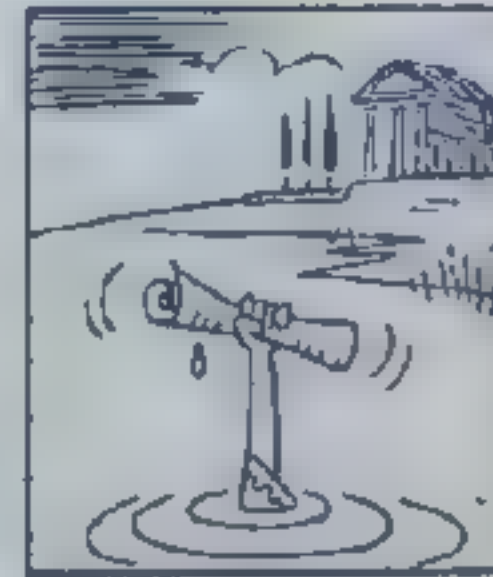

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

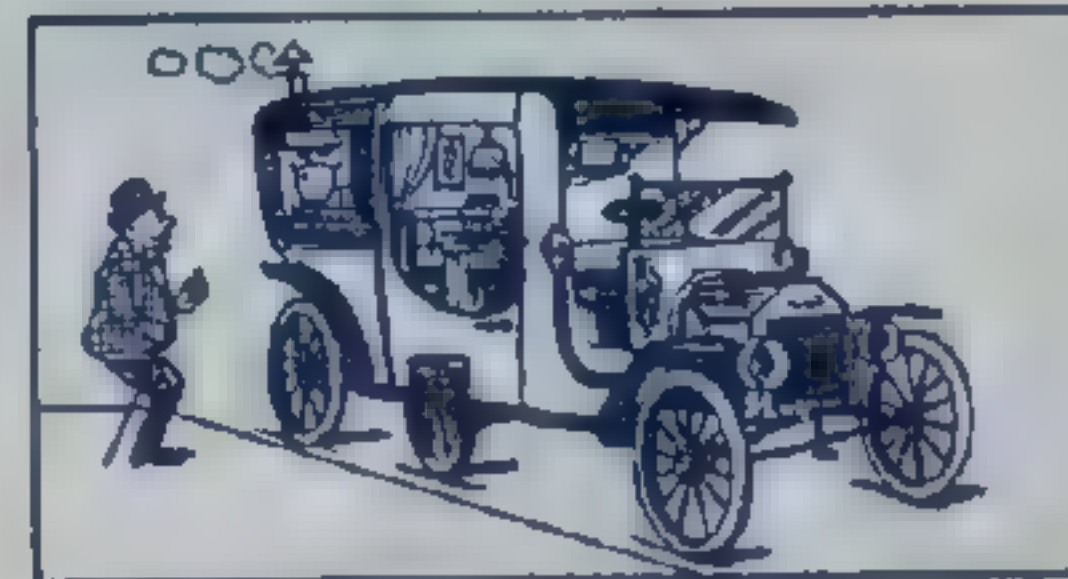
Τοῦ κόσμου τά.... Περίεργα!

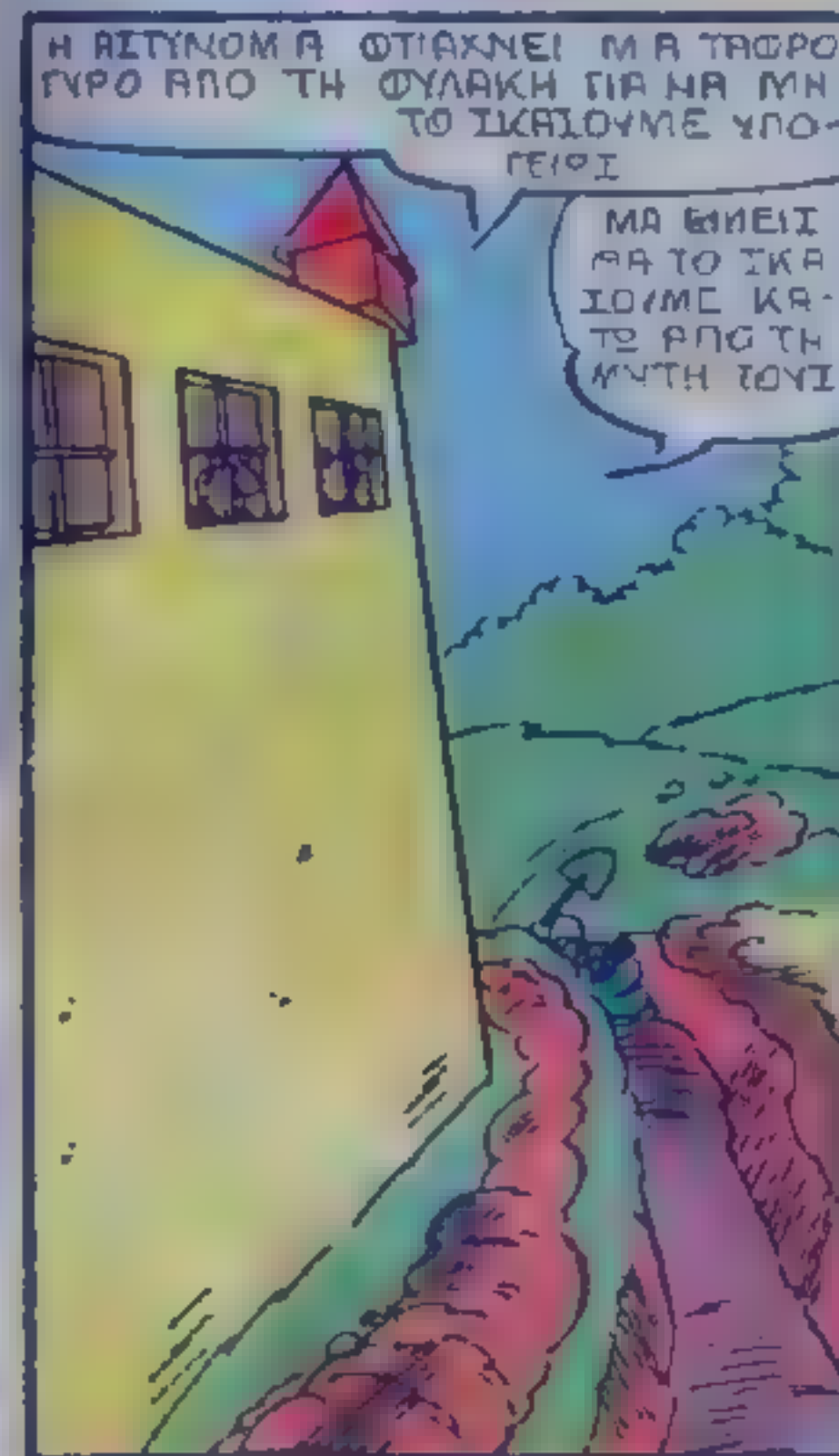
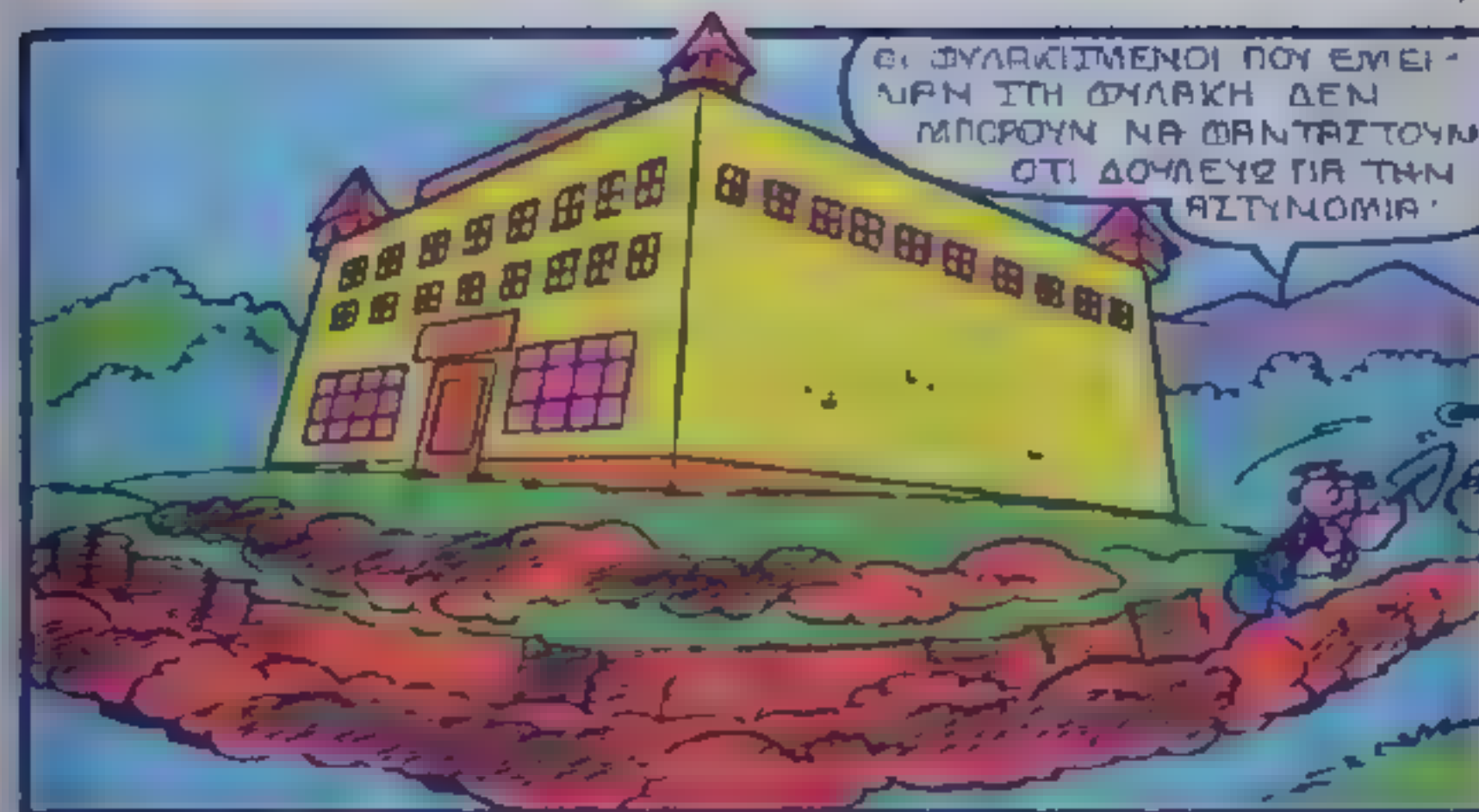
Ο Μένανδρος, ο μεγάλος Ἀθηναῖος κωμικογράφος τοῦ IV και III αἰώνα π.Χ. ἔγραψε πάρα πολλές φορές στίχους νεανικά του ποιήματα διὰ πιθανόν νὰ πεθάνει στή θάλασσα καί πραγματι στή 52 του χρόνια, ἔως πολυμπούσι, τόν ἔπιασε κραιπάλη καί πνίγηκε στό Πειραιᾶ.

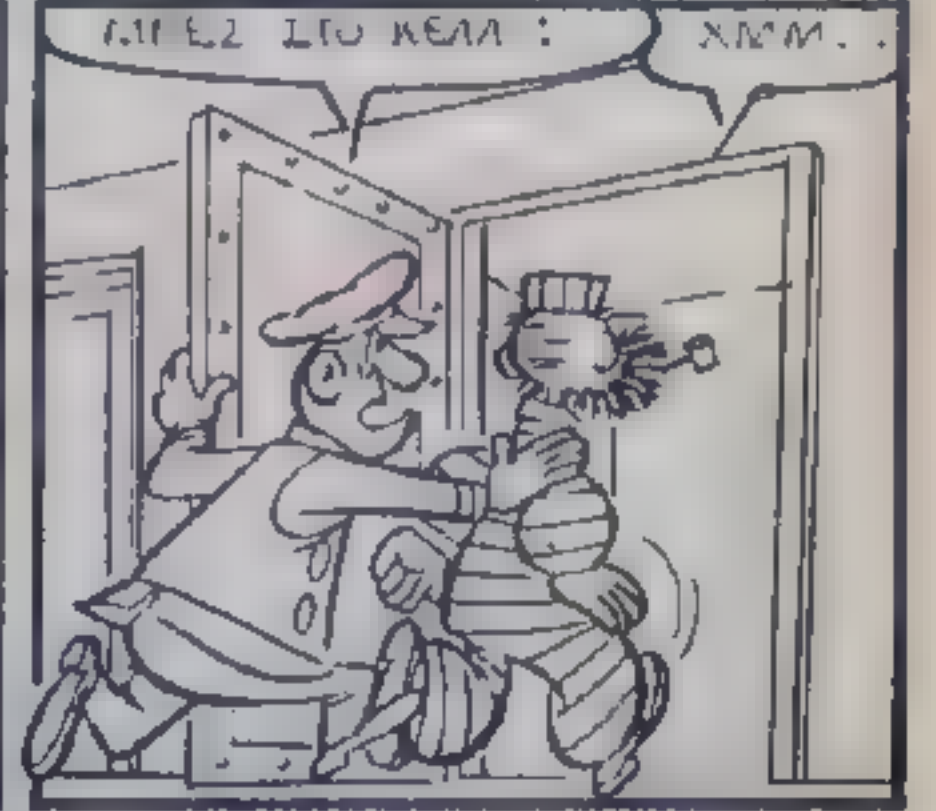

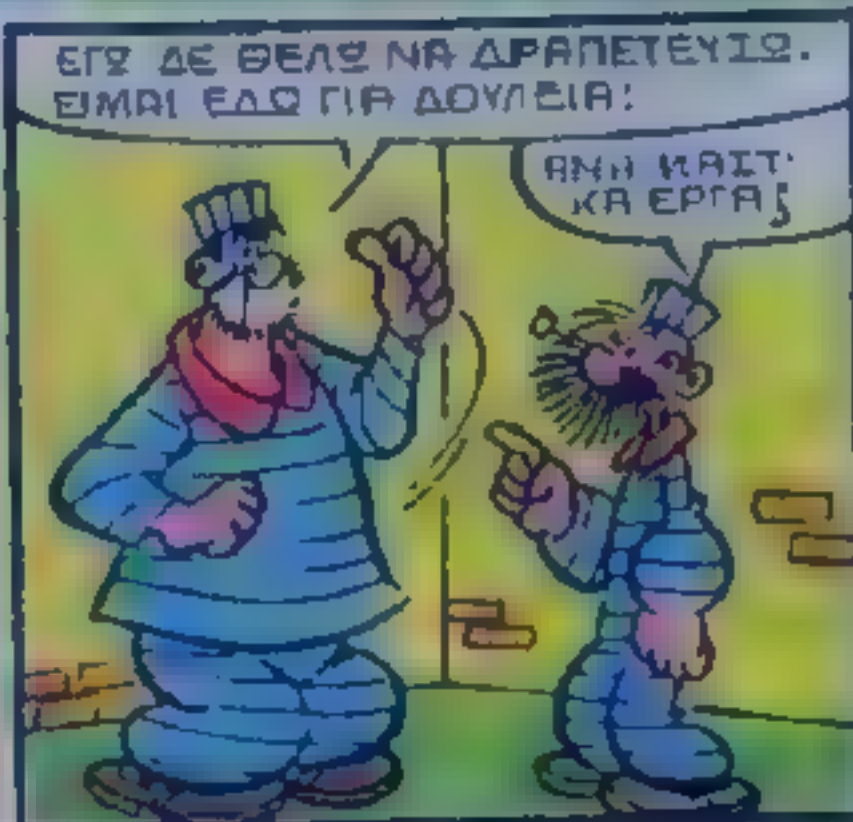
Μεταξύ τῆς 24 καί τῆς 27 Ἰουλίου 1973, στή Νέα Ὑόρκη, ὁ νέος Τάτρσ Καρμαρέτα ἔμεινε γιά 75 συνεχόμενες ὥρες στή μπανιέρα του, ἐκπαινεμένος ἀδικοῦσε πολλές φορές τό 17 τραγούδια τοῦ «ρεπερτορίου» του.

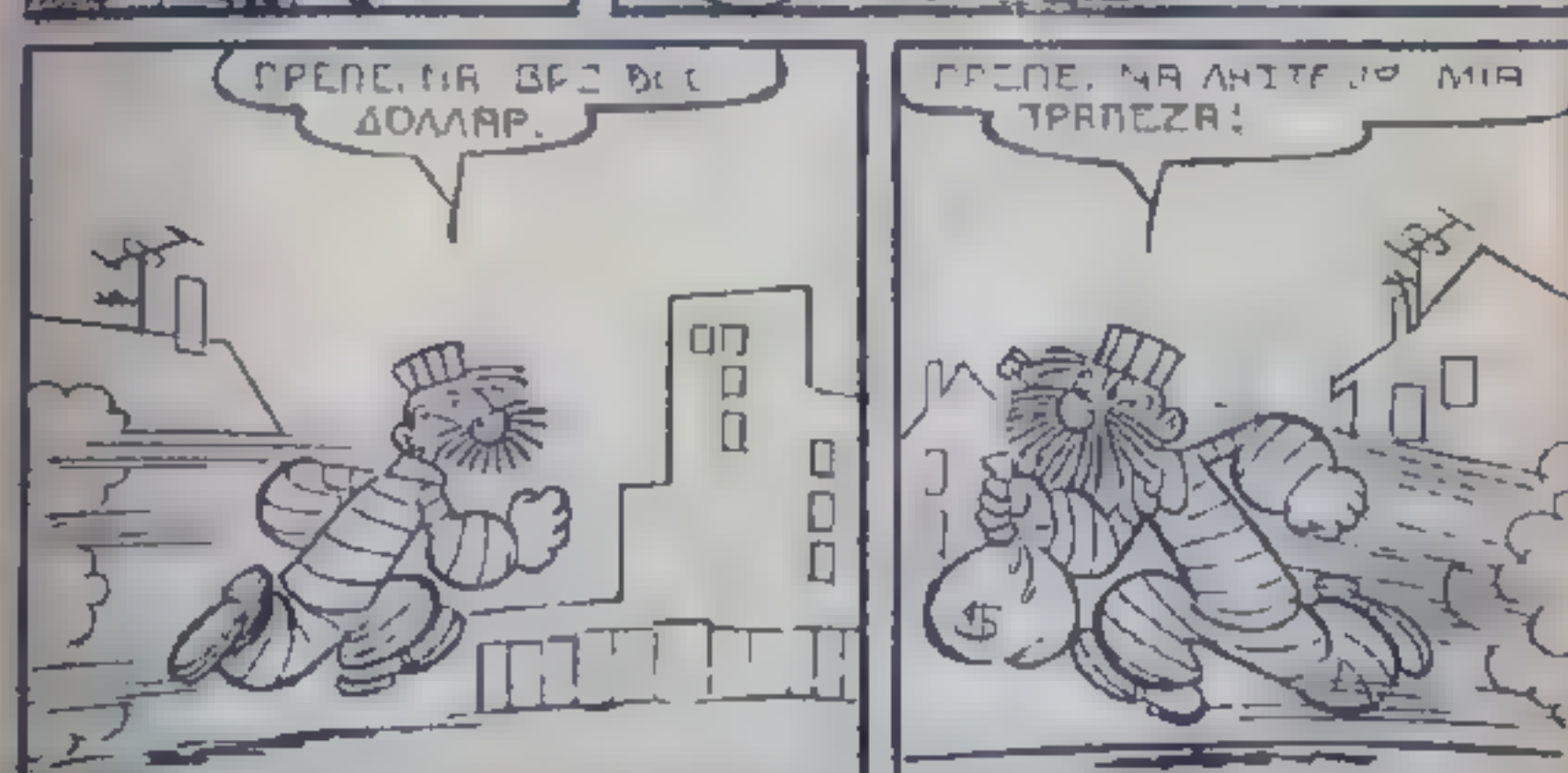

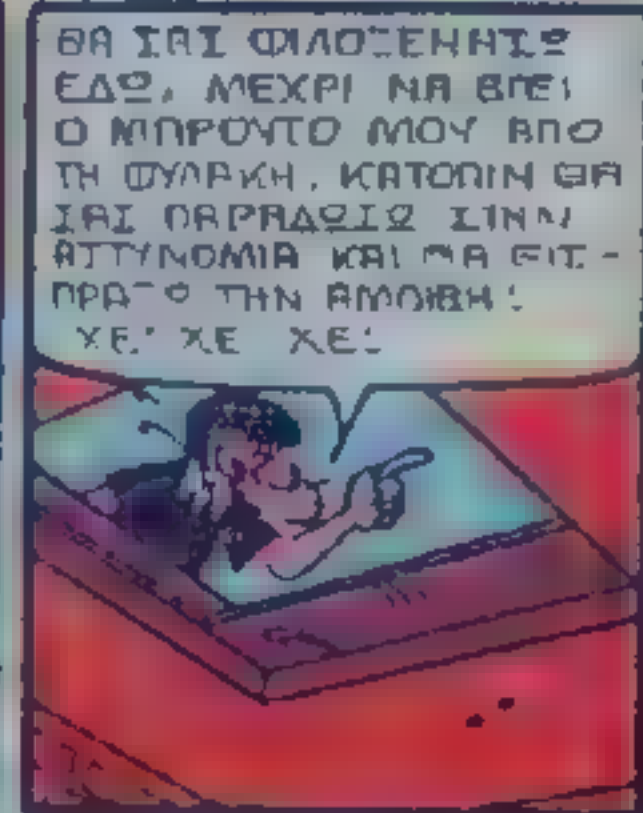
Τό αὐτό παρόμοιο αὐτοκίνητο πού κατασκευάστηκε τότε, εἶναι χωρίς ἀμφιβολία τό Ντε Νιτρίτς, τό 1903, γιά τόν Γερμανό βασιλέα Φόν Έκσενσταϊν. Οἱ ἐπιβάτες του ταξίδευαν στό πολυτελές σαλόνι του, πού κατασκεύασε ὁ ἀγγλικός οἶκος Μάκλ ἐντ. Κά. ἐνῶ στό πίσω μέρος εἶχαν ἐγκαταστήσει ἕνα εἶδος κουζίνας, ὅπου ὁ μάγειρας θά μπορούσε νὰ εἰσάγει διάφορες λιχουδιές.

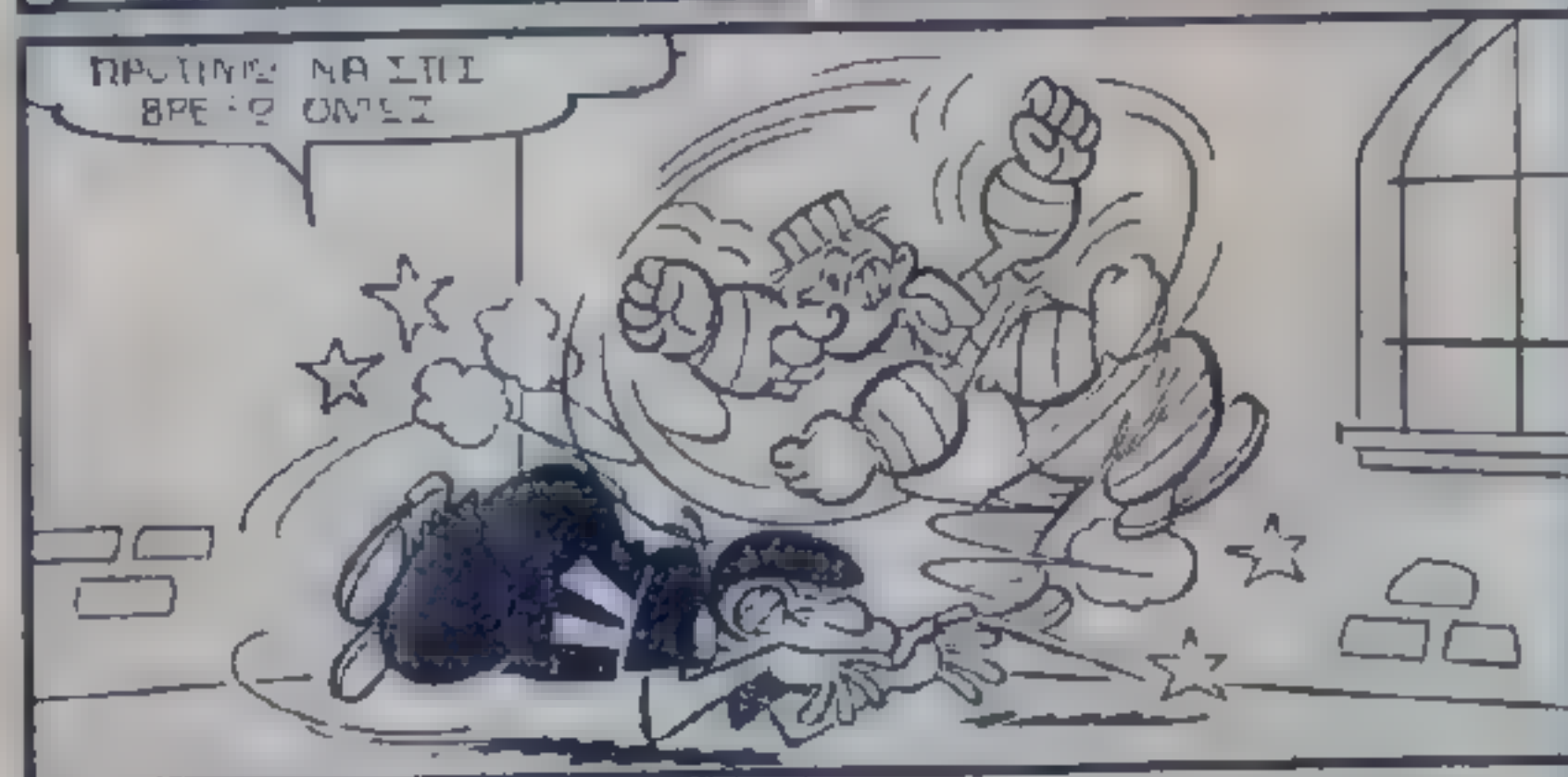

Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΣΤΟΥΡΑΣ!

ΜΙΑ φορά κι' ένα καιρό
ήτανε ένας ευθαλής,
δουλευταίος καλός και
τίμιος νοικοκύρης.

Στην όψη του μικρού περι-
βολού του, που το κολλιερνού-
σε για να ζήσει, είχε γλισμένο
τό μικρό σπρίτσα του.

Τό σπρίτσα όμως εκείνο ή-
ταν πολύ παλιό και έτοιμο-
ρα. Κάθε βράδυ που ή απέναν-
στα και γέμιζε νερό και ο-
ρεσσία.

Όταν ο δουλευταίος ευθαλής
μάλασε λίγες οικονομίες από
την πούληση των λαχανικών
του, πήγε στην κοντινή πολυ-
τεία βρήκε έναν ξυκομερήτη
μαραγκό και του είπε:

— Θέλω να γτίσω σπρίτσα
μάστορα. Έπειδή όμως τα λε-
φτά μου δεν με φτάνουν να το
χτίσω πωρταίο, θέλω να κάνω ξύ-
λινο. Έσύ, όπως έμαθα, είσαι
ειδικός στα ξύλινα σπρίτσα. Έ-
λα, τό λαμπόν, να φτιάξεις και
τό δικό μου και δέ θα μείνεις
ζητωκένος.

— Μετά χαράς να έρθω, αν
έχεις ξύλα για τη δουλειά και
λεφτά για τόν κόπο μου, είπε
ο μαραγκός.

Έχω κι' από τέ δυό, α-
πάντησε ο νοικοκύρης. Υπό-
χει ένα μεγάλο κυπαρίσσι από
περιβολή μου. Μπορείς να τό
κόψεις, για να φτιάξεις δυο δο-
κάκια και σανίδες χρειαστικές.
Όσο για την πληρωμή, μην ά-
νησινείς. Κάτι οικονομίες έχω
μαζύει στα τόσα χρόνια που
εργαζομαι...

✽

Μπράς, λαμπόν, ο νοικοκύρης,
πάρκα ο μαραγκός βήτασαν στο
περιβολή.

— Νά, αυτό είναι τό κυπα-
ρίσσι, είπε ο νοικοκύρης. Κόμψο
και κόψε τη δουλειά σου.

— Μαίε φουγός, απάντησε
ο μαραγκός και άρχισε να δου-
λεύει.

Δουλεύει, δουλεύει ο μαρα-
γκός, μα τό σπρίτσα δέν τελείω-
με. Πέρασε κοντά ένας μήνας
και δέν είχαν μπει ούτε τό χου-
τρά δοκάκια, τό θαυέλμα ού να
λέμε, που θα στήριζαν όλο τό
σπρίτσα.

Τότε ο νοικοκύρης είπε στον
μαραγκό:

— Σαν πολύ δέν αργείς, μά-
στορα, να στερώσεις τό σπρί-

Κελός

τι; Κοντά ένα μήνα δουλεύεις και ακόμα δεν έχεις κοπρώσει ούτε μια στανίδα...

— Τό καλό πράγμα άργεί να γίνει, απάντησε ο μάστορας γελώντας. Πάντως, αν θέλεις να τελειώνουμε γρηγορότερα, δούλεψε και σύ μαζί μου.

Τί να έκανε ο νοικοκύρης! Παράτησε τις δικές του δουλειές και άρχισε να βοηθάει. Και πάλι όμως, η δουλειά δεν προχωρούσε, γιατί όσο περισσότερο δούλεψε ο νοικοκύρης, τόσο περισσότερο πεμπέλιαιζε ο μάστορας...

Πέρασε ένας, πέρασαν δύο, πέρασαν πέντε μήνες και το σπίτι δεν ήταν ακόμα έτοιμο.

Κάποτε όταν πέρασε και ο έστος μήνας τέλειωσε και το σπίτι.

Φώναξε τότε ο μάστορας το νοικοκύρη και του είπε:

— Καλορίζικο νάναι! Δός

μου τώρα και μόνι τον κομπο μου και έχε κι' εσύ το σπίτι καρδικό σου!

— Να σε πληρώσω, είπε ο νοικοκύρης. Μά, πές μου, πρώτα, τί σου χρωστάω.

— Κάτσε, λοιπόν, κάτσε, να κάνουμε τους λογαριασμούς... απάντησε ο μάστορας και έβγαλε από την τσέπη του ένα πεφτέρι.

Κάθισε δίπλα του ο νοικοκύρης και ο μάστορας άρχισε:

— Έχουμε και λέμε τόσα μεροκάματα για το κόψιμο του δέντρου, προς τόσο, μās κάνουν τόσο. Τόσα μεροκάματα για το κόψιμο των κλαδιών από τον κορμό, προς τόσο, μās κάνουν τόσο. Βάλε και άλλα τόσα μεροκάματα για το ξε-

φλούδισμα του κορμού, τόσο...

— Για σιγά, μάστορα! Φώναξε τότε ο νοικοκύρης. Έσύ, ούτε λίγο, ούτε πολύ, για το κόψιμο ενός κυπαρισσιού, μού χρεώσες τόσα μεροκάματα, όσα χρεώνουν κι άλλοι μάστοροι για να χτίσουν πετρίνο και όχι ξύλινο σπίτι...

— Τόσο αξίζει ο κόπος μου, τόσα πρέπει να πληρώσεις, είπε ο μάστορας. Άλλά, γιατί θιάζεσαι; Άκουσα δεν σου είπα τίποτα για τα μεροκάματα που έκανα, προτιμώντας και κόβοντας τις στανίδες...

— Άντε μίλα και γι' αυτά να τελειώσουμε.

Και μίλησε ο μάστορας στον νοικοκύρη και για τα υπόλοιπα μεροκάματα. Στο τέλος, ο νοικοκύρης τον ρώτησε:

— Και, για νάχουμε καλό ράπημα, κι' σου χρωστάω όλα μαζί; Γιατί βλέπεις, απλός άνθρωπος, όπως είμαι, με όλα αυτά τα μεροκάματα, που μου λές, τά έχω χάσει...

— Μου χρωστάς, είπε ο μάστορας, πεντακόσια χρυσά φλουριά.

— Άκουσα καλά, φώναξε ο ο νοικοκύρης. Μου ζητάς τόσα πολλά λεφτά γι' αυτό το σπίτι. Τη στιγμή που την παρουστότερη δουλειά την έκανα εγώ;

— Άκουσε, είπε πάλι ο μάστορας, εδώ είναι μετρημένοι κομμάτια! Τόσα μεροκάματα έκανα προς τόσο, κάνει τόσο, να μου δίνεις...

Τάχασε ο τίμιος νοικοκύρης μπροστά στην πονηριά του μάστορα. Το μόνο που μπόρεσε

να του πει ήταν ότι δεν είχε τόσα λεφτά, να του δώσει.

Θύμωσε τότε για καλά ο πονηρός ο μάστορας:

— Όποτε έτσι, λοιπόν; είπε. Φτιάχνεις σπίτι χωρίς να έχεις λεφτά! Θα μού το πληρώσεις κάπó...

— Καλά, και πώς θα στο πληρώσω; ρώτησε με άπορία ο νοικοκύρης.

— Θα μού το πληρώσεις δίνοντάς μου το περιθώριό σου, μαζί με το παλιό σου σπίτι και μαζί μ' αυτό που σου έχτισα. Έπειδή όμως, και με όλα αυτά που θα μού δώσεις, πάλι θα μού χρωστάς, θα σου κάνω μήυση στον άρχοντα κι' εκείνος που είναι δικαίος, θα κοπάλαιδει άμέσως την άδικία που μού έκανες και θα σε κλείσει στη φυλακή.

Λυπήθηκε πάλι ο νοικοκύρης. Μά όμως και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, πέρασε να τον καλέσει ο άρχοντας μαζί με τον μάστορα στο παλάτι του, για να δώσει την απόφασή του.

Πέρασε άκοιτός κοπρός. Κάποτε ο άρχοντας τους κάλεσε στο παλάτι του και τους παρακάλεσε να του πουν ό,τι είχε συμβεί με όλες τις λεπτομέρειες.

Είπε ο καθένας ό,τι είχε γίνει με τον δικό του τρόπο.

Στο τέλος, ο άρχοντας είπε στον καταργαρή μάστορα:

— Άν κοπάλαιδα καλά, από όσα μού είπες, για τους έξι μήνες που δούλεψες στο σπίτι αυτού του νοικοκύρη, ζητάς 500 χρυσά φλουριά. Χρεώεις,

δηλαδή, το κάθε μεροκάματό σου, διπλάσια απ' ό,τι στοιχίζει το μεροκάματο του πρωτοπουργού μου!

— Καλά κοπάλαιδες, άρχοντά μου!

Και δεν μού λές, ρώτησε πάλι ο άρχοντας. Πάντα όποτε δούλευες, έπαιρνες για έξι μήνες δουλειάς, τόσα λεφτά;

— Ναί, άρχοντά μου, όπου και να δουλάω, στους έξι μήνες, παίρνω πεντακόσια φλουριά!

— Δηλαδή, στους δώδεκα μήνες που μās κάνουν ένα χρόνο, καρδίζεις τα διπλάσια λεφτά...

— Ναί, άρχοντά μου. Στον ένα χρόνο καρδίζω χίλια φλουριά!

— Πολύ ώραία! είπε ο άρχοντας. Έάρα, βεβαιώ, ότι όσαι καρδίζουν τόσα λεφτά, πληρώνουν μεγάλους φόρους;

— Ναι, έάρα, ότι όσαι καρδίζουν πάνω από 50 φλουριά το χρόνο πληρώνουν φόρα.

— Έσύ, πληρώσες ποτέ σου;

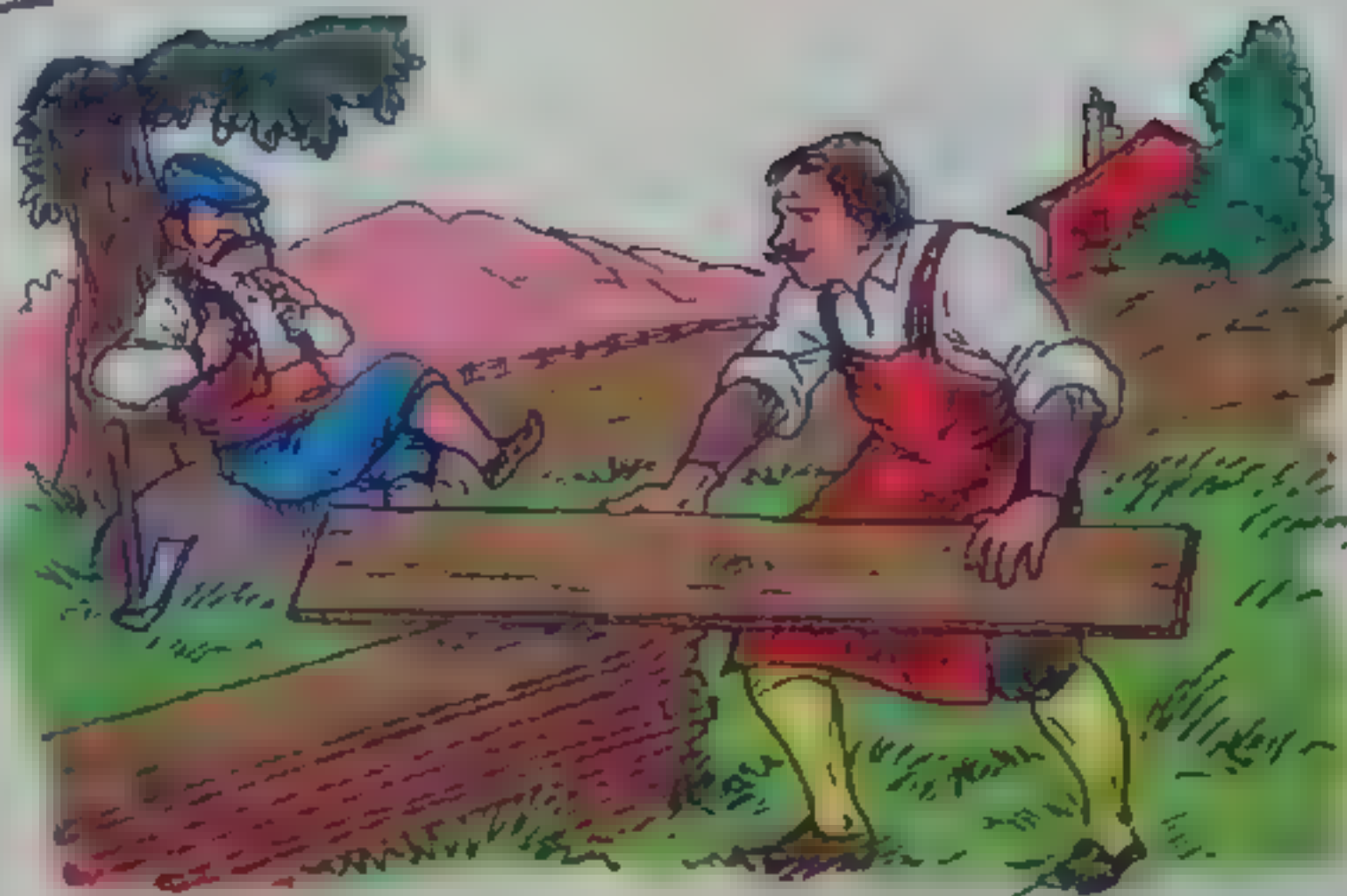
— Έεε! Όχι, άρχοντά μου. Έγώ, έγώ είμαι... φτωχός άνθρωπος!

— Δεν πληρώσες με τόσα λεφτά που καρδίζεις; Στρογγυλότες! Πιάστε τον! Και δώστε τον στη φυλακή, γρήγορα!

— Έλεος! φώναξε τότε ο πονηρός μάστορας. Έλεος! Ψέματος είπα... Ψέματος...

Τί, δηλαδή, είπες μέμα-τα ότι δεν πληρώσες φόρους, ενώ έχεις πληρώσει;

— Όχι, άρχοντά μου, άλλο

μέμα είπα... Κακομοίρης και φτωχός είμαι, δεν κερδίζω τόσα λεφτά, δώσε σου είπα...

— Και γιατί είπες τέτοιο μέμα;

— Γιατί, από την αρχή ήθελα να κοινοδοκώ αυτόν τον νοικοκύρη και να του πάρω περισσότερα λεφτά απ' ό,τι έπρεπε. Όταν με ρώτησε, λοιπόν, αν ήθελα κερδίζω τόσα λεφτά, δώσε είπα ζητήσε από τον νοικοκύρη τί να σου δώσει ότι κερδίζει πενταροδεκάρες;

— Σωστά, είπε ο άρχοντας, δεν θα μπορούσες να μου πεις τέτοιο πράγμα, γιατί τότε θα κοινοδοκώαμε άμέσως ότι ήθελες να κλέψεις το νοικοκύρη...

— Μή με τιμωρήσεις με φυλακή, άρχοντά μου, για το κομμάτι που πήγα να κλέψω απ' αυτό τον άνθρωπο.

— Έντάξει, είπε ο άρχοντας. Αλλά κόπως πρέπει να σε τιμωρήσω. Γι' αυτό, δεν θα πάρεις πεντάρα απ' αυτό τον νοικοκύρη για το σπίτι που του έχτισες. Και μην ξεμαρκώσω ότι ξανακοροϊδεύεις άνθρωπο, γιατί τότε, άλλο τιμωρο σου

θα συζητήσω τους φόρους που γινονται, με την άσπιδή που θα έπαιρμες για το σπίτι και θα σου παρίσω τους άλλους φόρους. Γιατί δώσε κι' αν κερδίζεις κερδίζεις άσπαστά, και έπρεπε χρόνια και χρόνια, να πληρώνεις φόρους. Κι' από δω και πέρα θα πληρώνεις φόρους. Γιατί αν δεν πληρώνεις, θα πιάς φυλακή...

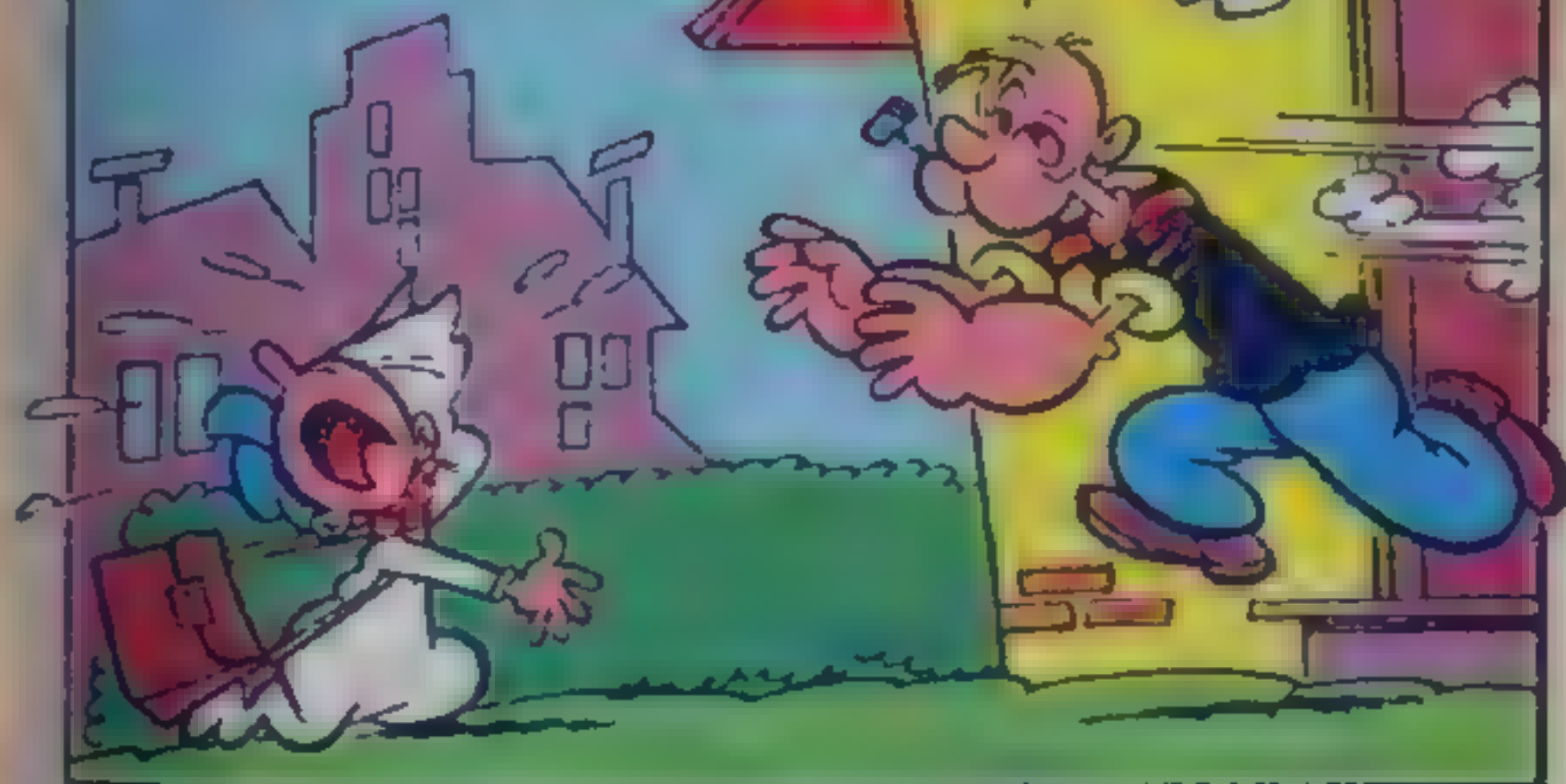
✱

Ό,τι βλέπετε ο άρχοντας έγινε. Του νοικοκύρη που έδινε το σπίτι, γινός να πληρώσει τίποτα... Όσο για τον παρλίγο κλέφτη μάστορα, έμαθε πως το κομμάτι, όσο και πονηρός να είναι κανείς ποτέ δεν ανταμείβεται... Αντίθετα, όταν πιάει κανείς να κερδίσει δίκια, αντί να κερδίσει, τιμωρόνεται περισσότερο και πολλές φορές βρίσκει τον μπιλά του!

ΟΥΑΑΧ! ΟΥΑΧ! ΜΠΟΥΧ!

ΤΙ ΕΠΛΘΕΙ ΡΕΒΥ - ΘΟΥΛΩ

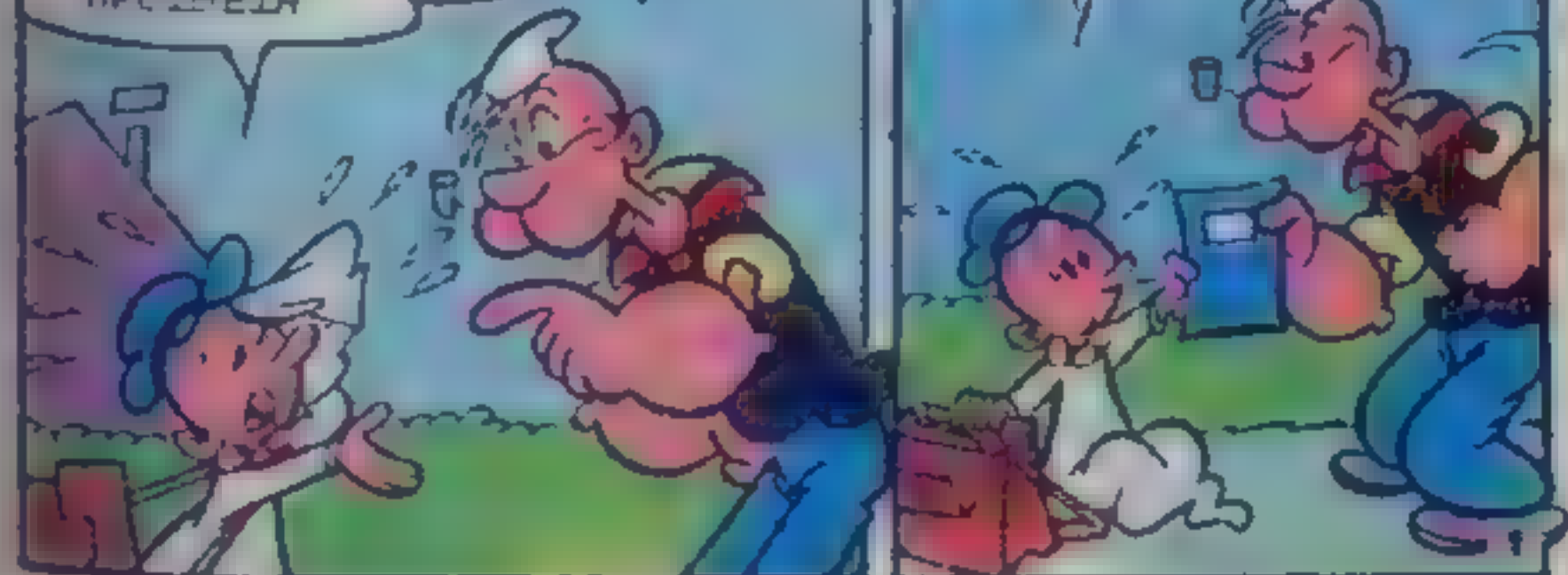
ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

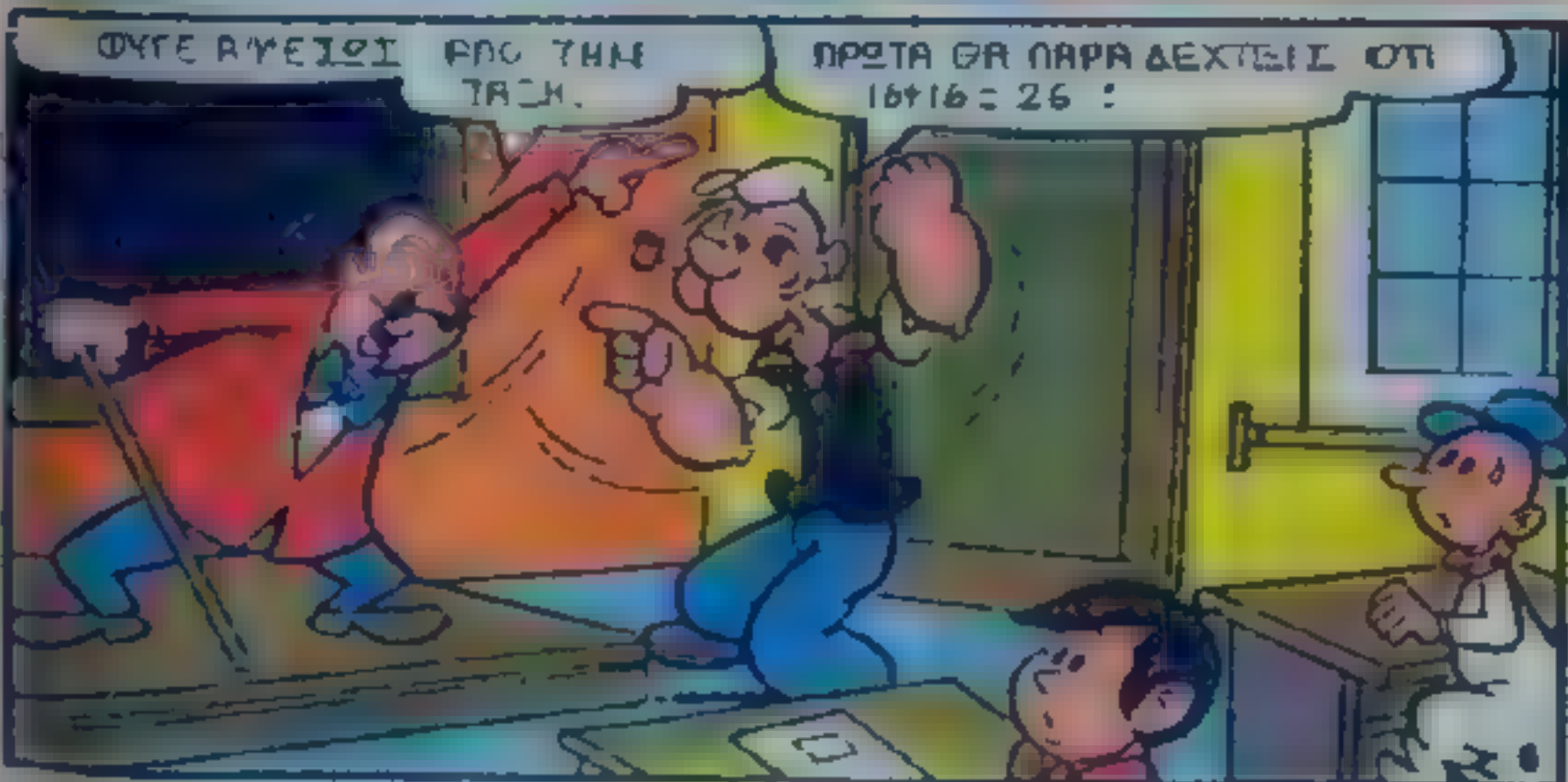
ΑΧ! Ο ΔΑΥΙΔΑΛΟΥ ΜΟΥ ΕΒΑΛΕ 4 ΓΙΑΤΙ ΕΚΑΝΑ ΛΑΘΟΣ ΣΤΗ ΠΡΟΣΒΕΣΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΩ.

ΠΑΡΕ ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΜΟΥ

Κωστής Μ. Κωστής

Κωστής

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΦΙΛΟΣ ΜΕ
ΤΟ ΝΕΡΟ...

ΓΙΑΤΙ Ο ΠΑΓΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠ'
ΑΠ' ΤΟ ΝΕΡΟ...

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΝΟΙΩΣΩ ΑΙ-
ΧΜΑ ΠΑΝΟΣ ΣΤΟ ΝΕ-
ΡΟ...

ΟΥΛΛΗ! ΘΑ ΚΑΝΩ
ΜΠΑΝΙΟ : ΟΧΙ!

